

ETORKIZUNA HELBURU LEHENBIZI LANGILE KLASEA

Euskal Komunisten Batasunaren adierazpena, Langileen Nazioarteko Eguna dela eta

Koronabirusak eragindako krisia dela eta, kapitalisten interesak administratzeko kontseilua den aldetik, Estatuak gauzatzen ari da. CEOE-CONFEBASK patronalak bere baliabide guztiekin presioa egin du funtsezkoak ez diren sektoreek beren jarduerarekin jarrai dezaten. Hasiera-hasieratik, langileek beraiek gelditu behar izan zuten, Mercedesek Gasteizen duen plantan bezala. Zuzendaritzen jarrera oso antzekoa izan zen BSH-Esquirosko (Nafarroa) lantegian, non langileei enpresaren kontura oporrak hartu nahi izatea leporatzen baitzieten.

Enpresaburuei eta haien ordezkari politikoei, azpimarragarria EAJren langile aurkako zeregina, berdin zaie bertako langileen eta gizarte osoaren osasuna. Bere irabazien diru zikinean bakarrik pentsatzen dute. Krisi honetan ez gaude denok ontzi berean eta horregatik Gobernu sozialdemokrata, bere hitz politikak gorabehera eta Eusko Jaurlaritzaren eta Nafarroako Gobernuaren laguntzarekin, kapitalaren interesetara makurtu da, gehiengo defendatu beharrean. Batzuk atzean geratuko dira.

Lau probintzietan 31 mila ERTE eta 211 mila langile baino gehiago izan dira kaltetuak, kaleratuak izan direnak edo kontratua berri ez zaienak zenbatu gabe. Berriro sozializatu dira galerak, eta langile klasea da pandemiaren ondorio sanitario eta ekonomikoen pisu handienarekin zamutzen duena. Langileak gara lanean azaltzen garenak eta gu gara gure soldata galtzen dugunak. Gainera, enpresei ematen dizkiegun laguntzak gure zergekin betetzen ditugun kutxa publikoetatik ateratzen dira. Noiz sozializatu dituzte haiek enpresa irabaziak? Inoiz ez!

Osasun krisiak agerian utzi du kapitalismoak hura tratatzeko eta herri osoaren osasuna ziurtatzeko duen ezintasuna. Hain zuzen ere, langile klaseak eta gainerako herri geruzek oraindik pairatzen dituzte 2008ko krisiaren eta oligarkek gehiengoari inposatu zioten austerizidioaren ondorioak, soldadak eta Estatuak zerbitzu publikoetan egindako inbertzioak murriztuz eta eskulanaren ustiapena handituz.

Langile klaseak ez du krisia ordainduko

Klase borroka ez dago konfinatuta. Alderantziz, bizi dugun krisi garaian areagotu egiten da. Koalizio sozialdemokratako gobernuak badaki hori, eta horregatik saiatu da hura arintzera bideratutako apurrak banatzen; bere helburu nagusia, berriz, ustiapen kapitalistaren sistema finkatzea da, gutxiengo batek gizartearen osotasunean parasitatzen baitu.

Ildo horretan, Unidos Podemosko erreformistek a bonbo eta platillo iragartzen duten Bizi Gutxiaren Diru-sarreraren kontzeptu neoliberal bat praktikan jartzea besterik ez da, zeinekin aberastasun handiak ere konprometitu ahal dira, ez baitu zalantzan jartzen harien estatusa. Lanaren ordez, karitatezko errenta bat eskaintzen digute, lorpen sozialak desagertzeko alternatiba gisa. Nahiago dute Oinarritzko Errenta indibidualizatua, merkatu librean eragin dezaketen eskubide ekonomiko eta sozial kolektiboak baino.

Sozialdemokraten eta erreformisten koalizioa alde batera uzten ari da langileek lan egin nahi dutela, ez limosnak. Ahaztu egiten zaie behartsuenak esku gutxi batzuetan aberastasun pilaketaren ondorioz direla.

Benetan beren herria defendatu nahi balute, aldi baterako laneko enpresak legez kanpo uzten hasi beharko lukete, enplegu-zerbitzu publikoak indartuz, oinarrizko produktuen prezioak kontrolatuz, soldatak horiekin bat etorritik, edo legez lanordu gutxiago ezarritik soldata

berdinagatik, guztiek lan egiteko, adibidez. Baina, horren ordez, Estatuaren baliabideak erabiliko dituzte kapitalismoaren beraren ondorioak arintzeko, enpresariei beren soldata-kostuen zati bat kentzean mesede eginez eta lunpen ohiko gehiegikeria, trikimailu eta arribismorako debekualdia irekiz.

Kapitalismoak pobrezia sortzen du. Sistema antisozial eta parasito bat da, non espekulatuzaileak eta errentadunak nahi bezala ibiltzen diren, aberastasun kolektiboari ezer ematen ez diotenak. Alderdi parlamentarioek, burgesiako estamentu ezberdinak ordezkatzeko, gobernuan edo oposizioan, ez dute inoiz hori ordeztuko. Kontua ez da zein den kudeatzeko modurik onena, sortzen dituen desberdintasunak gutxitzea edo gehientzat bizimodu duina eragozten duten barne-kontraesantetik salbatzea. Hura suntsitu eta haren alternatiba eraiki nahi da iraultza sozialistaren bidez: komunismoa.

Osasun krisiaren aurretik, enpresariak bazekiten krisi ekonomiko berri bat etorriko zela, 2008koaren ondorio eta jarraipen gisa. Koronavirusak bere leherketa azkartu besterik ez du egin. Hilabete hauetako koiunturalaren inguruko edozein aitzakiak ez du besterik bilatzen, kapitalismoaren krisi estrukturalen zikloak ezkutatu eta klase borroka ukatzea baizik.

Alarma egoera amaitzen denean kaleratzeak handituko dira, soldatak jaitsiko dira, enplegu prekarioa are gehiago izango da eta enpresaburuek PSOE-UP koalizioak euren eskuetan jarri dituen tresna batzuk erabili nahiko dituzte: EREs eta ERTES Expres, lan harremanak indibidualizatzea eta langileen ordezkarien papera minimizatzea. Telelana etengabe sustatzeak langileak gainerako lankideengandik isolatzea bilatzen du, patriolari kontrol handiagoa ematea eta lan-baldintzak okertzea oro har, eta enpresak ordutegia ez betetzea legezkatzea. Badira martxoaren lehen hamabost egunetan beren enpresatik kobratu ez duten langileak, eta apirila inolako diru-sarrerarik gabe igaro dute, beren langabezia-prestazioa kobratzeko maitzera arte zain, kasu ugari ostalaritzan edo, zehazki, Amurrioko Construcciones Menoyo Gochi enpresan.

Ildo horretan, sindikatuak alde batera utzi behar dute elkarrizketari eta itun sozialari buruzko edozein ilusio; izan ere, horren bidez, burgesiak amore ematen du pixka bat, gero langile klasearen aurka askoz gehiago aurrera egiteko. Beharrezkotzat jotzen dugu batzordeak eta haien lan bateratua biziberritzea, baita batzarrak eta langileen mobilizazio iraunkorra ere. Beharrezkoa da bloke sindikalen eraketa haustea, langileen batasuna bereizketarik gabe sortzeari lehentasuna emanez, langileei ausardiaz erakutsiz sindikatuak borrokarako tresna direla, hain zuzen ere, ekoizpenaren, banaketaren eta kontsumoaren funtsezko lekuan, eta ez politika partikularren organoetan. Greba orokorra borrokarako eta klase kontzientzia goratzeko tresna gisa berreskuratu behar dugu. Adibide ona dira metaleko grebak, Bizkaian, edo Huertas de Peraltakoak, Nafarroan, 2019an.

EBtik irtetea. Langileen eta herriaren subiranotasunaren alde

Agerian geratu da Europar Batasunak ez duela balio biztanle-masa handiei Covid-19ko osasun-krisiari aurre egiten laguntzeko. Ez dugu inolako erreakzio edo erantzunik espero behar, ez baitago horretarako diseinatuta. EB estatu kide bakoitzeko inperialisten batasuna da, langile klasearen eta herrien aurkako bere gerran. Klase enpresarialaren interesei bakarrik balio die.

Inperialisten batasun horretan, halaber, kideen arteko lehiak agertzen dira. Estatuak monopolioen oinarria izaten jarraitzen dute eta horregatik Batasunaren beraren barruan euren arteko lehia agertzen da,

2008ko krisian jada gertatu zen bezala. Espainia-Frantzia-Italia eta Alemania-Herbehereen inguruan eratutako blokeen arteko negoziazio eta borroka ikuskizunak, esaten dugun horren berri ematen du. Estatu bakoitzeko burgesien arteko negoziazioa eta

borroka da hau, beren herrialdeko herri-masen eta EBko gainerako herrialdeetako herri-masen aurka. Inola ere ez dute interes orokorra defendatzen.

Agertokirik onenean, EBk zorpetze berriak baino ez dizkio eskaintzen Espainiari, eta maileguen ordainketa herriaren sorbalden gainean jartzea beste behin ere. 2008-2012 aldian bezala, doikuntza eta murrizketa gehiago eskatuko dituzte. Espainiaren zorrak BPGaren %100 gainditzen du gaur egun. Hartzekodunek kobratzen jarraitu nahiko dute, eta berriro esango digute zertan gastatu behar dugun gure dirua.

Izan ere. Espainia bigarren mailako potentzia inperialista da, eta herrialde nagusien gailurrean daudenen mende dago. EBren politikak herrialdearen industria desegitera bideratuta joan dira, eta bertako kapitalistek munduko beste leku batzuetara eraman dute ekoizpena, kostuak merkatze aldera. Euskal Herriko desindustrializazio prozesuak, Sestaoko La Naval dela azken erakuslea, horren berri ematen du.

Euskadin eta Nafarroan tokiko burgesiak, PNV-UPN-PSOEren babes politikoarekin, mesede egin dio prozesu horri, eta Espainiako monopolioaren lehen lerroan parte hartu du nazioarteko merkatuen arpilaketan. Bitartean, herrialdea arrisku kapitaleko funtsen harraparitasunaren menpe dago, eta geratzen diren enpresak atzerritarren esku daude; Gamesak, esaterako, Siemenseko alemaniarrek erosi ondoren, berehala iragarri ditu kaleratzeak.

Espainiak ez du premiak betetzeko beharrezkoa den ekoizpen-muskulurik. Guztia hirugarren mailako ekonomia hipertrofiatu baten inguruan zentratuta dago, non zerbitzuen sektorea langileek pairatzen dituzten miseria baldintzen erakusle da. Gauza bera esan liteke Euskadiko eta Nafarroako autonomia-erkidegoei buruz. Kontingentzia plan industrialik ez egoteak, ezta inolako plangintzarik ere, kanpoko mende egotea eta pandemiari aurre egiteko behar den material sanitarioa hasieratik ekoiztea eragin du.

Argi geratu da herriarentzat beharrezkoa dela bertoko kapitalistek EBri laga dioten subiranotasuna berreskuratzea. Gure herrialdea inperialisten batasun horretatik aterata bakarrik ekin ahal izango diogu berrindustrializaziorako eta nekazaritzaren berreskurapenerako politikari, behar publikoetan zentratuta. Euroa moneta gisa ezabatzeak gure politika ekonomikoa gauzatzea ahalbidetuko digu, herritar guztiei mesede egiteko. Aliantza inperialistetan parte hartzeak, NATOen esaterako, enpresa-nagusitasuna indartzen du langile-masen gainean.

Herriaren arazoei aurre egiteko ezintasun inperialistaren aurrean Txina eta Kuba agertu dira Europako kontinenteko kapitalistei internazionalismo lezioa ematera. Gaur egun, Europako herriak bi herrialde horietara begira daude. Herrialde horiek eskuzabal bidali dituzte medikuak, teknikariak eta baliabideak koronavirusaren aurka borrokatzeko eta pandemiaren hondamendiak arintzeko. Nabarmendu behar da herrialde horiek ekonomia zentralizatuak eta planifikatuak dituztela, ondasun kolektibora bideratuak. Horrez gain, alderdi komunista indartsuak dituzte, beren herriarekin bat eginda eta hark babestuta.

Kubako kasua paradigmatikoa da. Hainbat hamarkadako blokeo ekonomikoarekin, bere baliabide guztiak mobilizatzeko gai izan da Covid-19ri bere aberrian aurre egiteko, eta, aldi berean, osasun-misioak bidaltzeko, bere internazionalismo proletarioak mugitzen duena beste asmorik gabe. Kubako Errepublikak medikuak agintzen ditu, ez duzu beste herrietara bonbarik egiten.

Ez inperialismoari. Erreakzioa geldituko dugu

Krisi ekonomiko honetan, kapitala kontzentratzeko prozesua bizkortu egingo da. Tokiko merkataritza, enpresa txikiak eta ertain asko hil egingo dira handiek bizirik iraun dezaten. Zifrek egoera hobeto ulertzen lagun diezagukete. Ibex 35 osatzen duten 35 enpresen negozio-bolumena herrialdeko BPGaren heren bat baino handiagoa da, eta Espainian jarduera garatzen duten atzerriko 13.000 enpresen artean, laugarren bat azaltzen da. Azken 12 urteetan, Espainiako Estatuan atzerriko enpresen kopurua bi aldiz biderkatu da.

Kontzentrazioarako joera antzekoa da jardueraren sektore guztietan, eta, ondorioz, gero eta monopolio-kopuru txikiagoa da, eta era berean, finantza-sektoreak kontrolpean daude. Enpresa horiek sortzen dituzten etekinak ez dira norberaren jarduerara itzultzen, eta ez dute eraginik herrialdean. Alderantziz, kapitalisten banku kontuak loditu ditu, aholkularitza eman ondoren herrialdeetik ateratzen duten banku handiei esker, egoitza soziala paradisu fiskaletan duten inbertsio funtsetan inbertitzeko.

Tokiko produktibitatea handitzeko balio dezakeen kapital bat, enpresa lehiakorragoak sortuz, etekin gehiago sortzeko eta soldata handiagoei eusteko gai direnak, desagertu egiten da herrialdeetik, eta saldo-prezioan aktiboak erosten dituen putre-funts gisa itzultzen da. Kapital horrek atzerriko erakundeen eskura jartzen ditu, eta errentagarritasun handiagoa eskatzen dute, eta hori ez da nahitaz inbertsioei esker izaten, baizik eta gastuei eusteari esker, besteak beste, soldatak, langabezia eta testuinguru horretan, garrantzitsua izango da burgesiaren geruza pobretu eta proletarizatuek jokatzeko erabakitzen duten papera. Nazionalismo populistak eta faxismoak beti erabili izan dituzte burgesia txiki eta ertainaren arazoak langile klasearen eta herri masen aurka terrorismoa mailaz igo eta abiatzeko. Auzoko dendariaren eta familia-enpresen defentsa ustiatzen dute, eta haiek desagertzea saihesteko 'guztiok' -batez ere langileek- egin behar ditugun sakrifizioak azpimarratzen dituzte.

Gure gainera etortzen zaizkigun erreakzioak eta faxismoak burgesiaren boterea sendotzea bilatzen dute, langile klasearen nazioarteko haustura bilatuz, diskurtso nazionalista goratuz, modu horretan langileen benetako batasuna eragotziz herrialde bakoitzaren barruan eta kanpoan.

Auzi nazionala zuzenean lotuta dago gai sozialarekin, abertzaletasunak bandera astintzeko agertu behar du gure ekonomia postorerik onenari saltzen dioten traidoreen aurka, ezinezkoa delako herrialde independente bat izatea ekonomia nazional bat gabe, eta ezinezkoa delako ekonomia nazional bat izatea lan egiten duten pertsona guztien kontrolpean eta haien zerbitzura egon gabe.

Hemen ez dago epaiketarik egiteko. Kapitalismoa epaitu dute dagoeneko, eta erruduna da. Ez da gai ez arautzeko, ez baliabideen gutxieneko esleipen eraginkorra sortzeko, ez ikuspegi ekonomikotik, ez sozialetik.

Euskal Komunisten Batasunetik proposatzen dugun bide iraultzaileak langile klasea buruzagi klasera igotzea, herri boterearen sorrera eta sozialismoaren eraikuntza ekarriko ditu, non produkzio bitartekoen jabetza kolektiboa izango den eta oinarrizko produktuen banaketa bakoitzaren lanaren proportzioan egingo den, komunismoaren aurreko eta berezko urrats gisa.

Baina kapitalismoa ez da berez eroriko. Langile klaseak alderdi iraultzaile bat behar du, borroka bideratuko duena eta burgesiaren klase sozial gisa dituen interes ezberdinak ordezkatzeko dituzten gainerako alderdien independentzia politiko, antolatzaile eta ideologikoa bermatuko duena.

Hondakinetan dagoen Alderdi Komunista berreraiki behar da. Nekez gaude hor nonbait txikiak diren destakamenduetan antolatuta, haien antolaketagatik eta masen artean duten benetako eraginagatik. Masek joera handiagoa dute gaur egun diskurtso sozialdemokrata edo erreakzionarioarekiko. Horren arrazoia da, neurri batean, kapital handiak bi fakzio horiek eskoratzeari, beren sistema bere horretan mantentzeko. EKBko komunistok, beste alderdi eta talde batzuetakoek bezala, gure klasearentzat ezinbestekoa den erreminta hau berreskuratzekotan gaude.

Gehiago langileria borrokarako prestatu behar da. Mobilizazio bateratu eta iraunkorrak bakarrik aurre egin diezaieke kapitalaren erasoei langile-klasearen eta gainerako herri-geruzen aurka. Ildo horretan, ezinbestekoa da langile-klasearen ekintza-batasuna gainerako langile-geruzekin, langile autonomoekin eta beste ekoizle txiki batzuekin, klase-borrokarako orientazioa izanik etsai nagusiaren aurka, tokiko eta kanpoko kapital monopolista handiaren aurka, ustiapen-erregimen kapitalista eraisteko.

Kapitalismoari aurre egiteko edozein ekimen hasi beharko litzateke:

- Funtsezko industriak nazionalizatzea, energia- eta elikadura-industriak barne.
- Nekazaritza eta abeltzaintza sektorea berrindustrializatzeko eta berraktibatzekeo politika publiko era herrikoa. Ekoizpena atzerrian mantentzen duten enpresak konfiskatzea.
- Soldatak handitzea eta prezioak kontrolatzea, langileen soldataz kapitalistek jabetzen diren zatia gabetuz.
- Produkzioaren eta lan-harremanen langileen kontrola.
- Osasun publikoa indartzea eta pribatua eta itundua ezabatzea.
- 78ko erregimena eta haren estatu autonomiko eskasa desagitea, horren orde Herri Errepublika bat jarritz, Estatuko herrien batasun asketik eraikia autodeterminazio-eskubidearen bidez.
- EBtik, eurogunetik, NATOtik eta edozein aliantza inperialistatik kanpo. Ez bakerik klaseen artean, ez gerrarik herrien artean.

Gora maiatzaren lehena!

Gora Langile Klasearen borroka!

Sozialismoaren eta Komunismoaren alde!

Herri guztietako proletarioak, alkar zaitetzte!

